

☆ Op de Horizon

De Horizonnetjes wonen op het Boomhuttenplein in boomhutten die ze zelf hebben gebouwd. De bomen staan in een grote kring. Het is net alsof ze elk moment met elkaar kunnen gaan dansen.

Waantje vond het mooi om haar hut schuin in de boom te bouwen, zodat ze een beetje omhoog moet lopen als ze naar bed gaat. En wat ze dan zo handig vindt, is dat ze uit het raam kan kijken om alles in de gaten te houden. Want dat doet Waantje. De Horizonnetjes in de gaten houden om te zien of het wel goed gaat. Dat er geen ongelukken gebeuren, dat niemand zich bezeert of iets anders onhandigs doet. Ze heeft altijd een verrekijker om haar nek hangen. Eindeloos tuurt ze door dat ding. Omdat ze dat zo vaak doet, heeft ze zwarte ringen om haar ogen. Net alsof ze een brilletje opheeft. En heel vaak heeft ze haar Meteen-Helpen-Bij-Domme-Dingenkoffertje bij zich. Daar zitten pleisters, verband en oplosmiddelen in. De Horizonnetjes noemen dat koffertje de MHBDD, omdat ze Meteen-Helpen-Bij-Domme-Dingen veel te lang vinden.

Vanmorgen is Waantje vroeg uit haar bed gerold, en nu wandelt ze over de Horizon om te kijken of alles goed gaat. Elke dag denkt Waantje wel een keer dat er iets misgaat met een van de Horizonnetjes.

Waantje is al een flink eind op weg, als haar vingers plotseling bewegen. Het is haar voorgevoel. En dat voorgevoel zit in haar vingers. Het is net alsof ze pianospeelt, maar dan in de lucht. Ze blijft meteen staan.

Waantje denkt nu dat er iets mis zal gaan met een van de uitvindingen van Rader. Dat zijn werkplaats ontploft, iets in de fik vliegt of dat Rader zich brandt, zoiets naars. Ze rent keihard naar zijn schuur.

‘Rader, Raaaader!’

Er komt damp uit het raam! Waantje stormt naar binnen. Rader is nergens te bekennen. De schuur is van boven tot onder volgepropt met spullen, klein en groot. Als je

binnenkomt, struikel je over Gedachtengordels, Spiegelreflexheksen, een Stampende Stomerij of een Elektrisch Hectisch.

Er hangen witte wolken in de schuur. Waantje loopt tegen van alles aan. Ze lijkt wel een botsauto. Dan komt ze bij de plek waar de meeste wolken zijn. Ze weet het niet zeker, maar ze heeft het gevoel dat het gas aanstaat. Er klinkt een pruttelend geluid. Waantje probeert de knoppen van het gasfornuis te vinden. Het is lastig, ze moet natuurlijk aan de goede draaien. Ze houdt haar hand voor elke knop. Bij de derde beginnen haar vingers te bewegen. Hebbes! Ze draait. Het gepruttel wordt minder. Dat is gelukt.

Waantje zet een raam open. Heel langzaam trekt de damp op. Nu kan ze zien dat er een grote ketel op het vuur staat, die bijna drooggekookt is.

Dan komt Rader fluitend binnen. Als hij Waantje ziet, blijft hij staan.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Je had het vuur aan laten staan.’

‘O, wat erg! Ik zat even op de WC.’

‘Nou, zo eventjes was dat niet,’ antwoordt Waantje.

Rader grinnikt verlegen. Hij leest altijd stripverhalen op de WC en als hij een goed verhaal te pakken heeft, dan blijft hij extra lang zitten.

‘Het is erg gevaarlijk om weg te lopen als je iets op het fornuis hebt staan. Daar kan brand van komen.’ Terwijl Waantje het zegt, loopt ze al naar de deur. Rader loopt met haar mee. Hij schrikt van Waantjes serieuze toon.

‘Poeh, ja,’ zegt Rader, en hij kijkt Waantje na, die er als een wervelwind vandoor gaat.

De niet-machine

Het is hartstikke mooi weer op de Horizon. Natuurlijk wist Rader dat de zon vandaag zou schijnen. De Horizonnetjes hadden daarvoor gestemd tijdens de Wat-nu-weervergadering. Ze vergaderen dan of ze zin in zon, mist, regen, sneeuw of misschien heel harde hagel hebben. De meeste stemmen gelden.

De Horizonnetjes hadden zin in zon, behalve Rader. Hij wilde liever mist. Daar houdt hij ontzettend veel van omdat hij dan niet precies weet waar hij is, en alles nieuw lijkt. Omdat Rader dat zo fijn vindt, hebben de Horizonnetjes besloten dat 's morgens de zon zou schijnen en in de middag mist zou optrekken.

Terwijl Rader over de Horizon loopt, komt de mist opzetten. Tevreden ziet hij hoe alle bloemen en planten langzaam verdwijnen. Wat hij niet ziet, is dat Waantje hem volgt. Vanaf een afstand kijkt ze door haar verrekijker om te zien waar Rader heen gaat. Met die mist is dat lastig. Ze kan hem nog net zien. Maar... ze ziet nog iets!

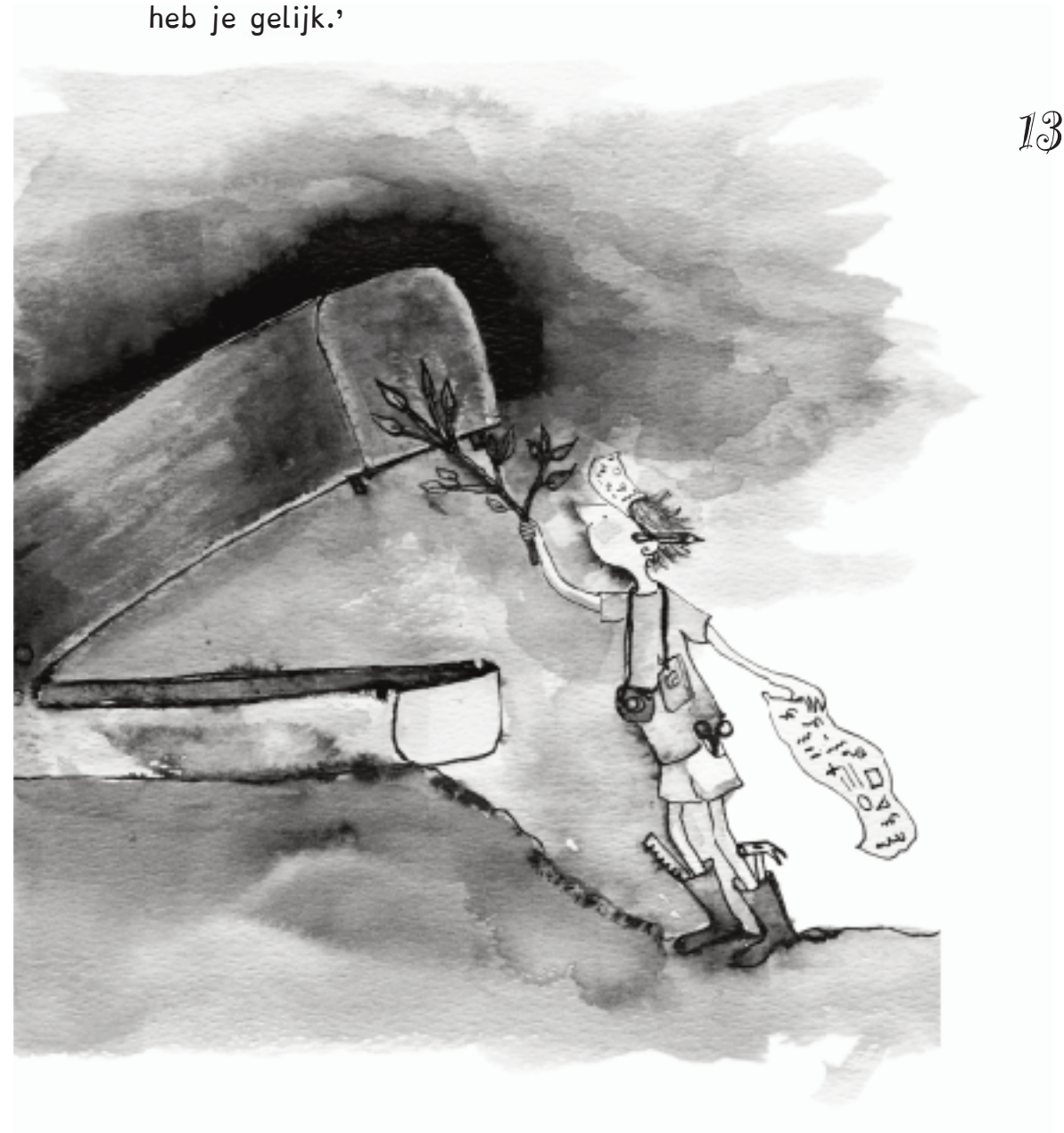
Rader loopt lekker te neuriën, als hij plotseling iets gigantisch uit de nevel ziet opdoemen! Rader schrikt zich helemaal wild. Het lijkt op een bek van een groot dier! Hij trilt in zijn kaplaarzen. Ondanks de schrik wil Rader toch precies weten wat dat grote ding is. Rader vindt namelijk van zichzelf dat hij uitvinder is, en uitvinders zijn nieuwsgierig. Hij moet dus wel.

Rader komt voorzichtig dichterbij. Het ding is een machine en het heeft twee delen. Uit de bovenkant steken twee metalen staafjes. Rader loopt eromheen. Het ding is veel groter dan hij, maar het lijkt hem niet gevaarlijk. Eigenlijk komt het hem heel bekend voor. Hij bekijkt het apparaat nog een keer van alle kanten.

Hij wil ook wel even voelen. Rader strekt zijn arm al uit. Maar precies op dat moment hoort hij: 'Rader, Rader, stop!' Rader kijkt verschrikt op terwijl Waantje zijn arm wegtrekt.

'Straks klapt zijn bek dicht! En dan ben jij je hand kwijt!'

'O,' zegt Rader. Hij denkt even na. 'Ja, misschien heb je gelijk.'

Maar Rader wil wel weten of er beweging in het ding te krijgen is. Hij kijkt om zich heen en pakt een takje.

Waantje begrijpt meteen wat Rader wil doen, en doet een paar passen achteruit. Ze voelt haar hart sneller kloppen. Stel je voor dat Rader voor haar neus wordt opgegeten! Ze houdt haar vingers voor haar neus. Maar ze bewegen niet.

Rader kijkt onderzoekend naar het apparaat en steekt dan voorzichtig het takje in zijn bek. Er gebeurt helemaal niets. Rader durft nu nóg dichterbij te komen. Als hij vlak bij de bek van het ding staat, ziet hij het opeens.

‘Waantje, kom mee!’

Rader rent zo snel als hij kan naar het Boomhuttenplein. Waantje is heel nieuwsgierig en wil niets missen, dus rent ze achter hem aan. Ze hollen heuveltje op en heuveltje af. Waantjes verrekijker slingert heen en weer om haar nek. Ze trekt zich er niets van aan. Maar plotseling valt ze. Rader ziet het niet. Hij rent gewoon door. Als hij op het Boomhuttenplein is aangekomen schreeuwt hij: ‘Er staat een nietmachine op de Horizon! Een gigantisch grote!’

De Horizonnetjes komen uit alle hoeken gekropen.

Moffel pakt haar dochttertje Doffel op, Diedaar komt met zijn voetbal onder zijn arm geklemd kijken wat er aan de hand is, en zelfs Geluidje en Tamme komen voorzichtig dichterbij.

‘Een nietmachine, een heel grote.

O jee, wat nu?!’ roepen de Horizonnetjes door elkaar heen.

‘Ik zag hem in de mist! Met zijn

grote bek wijd open. En toen zei Waantje...’

Rader kijkt om zich heen.

‘Waantje is weg!! Kom op, snel naar de nietmachine. Hij heeft haar vast opgegeten!’

In een lange sliert rennen de Horizonnetjes over de Horizon. Als ze al een flink eind op weg zijn, zien ze Waantje op de grond zitten. Ze heeft haar armen om haar buik geslagen en wiegt heen en weer. Rader is als eerste bij haar.

‘Heb je je pijn gedaan?’ vraagt hij ongerust.

‘Ik had een steek in mijn buik.’

‘Wat voor steek?’ vraagt Rader.

‘Een heel erge,’ antwoordt Waantje.

‘Was het je voorgevoel?’

‘Nee. Mijn voorgevoel zit in mijn hand.’

‘Misschien wordt je voorgevoel sterker. En zit dat in je buik.’

Waantje knikt. Ja, dat zou natuurlijk kunnen.

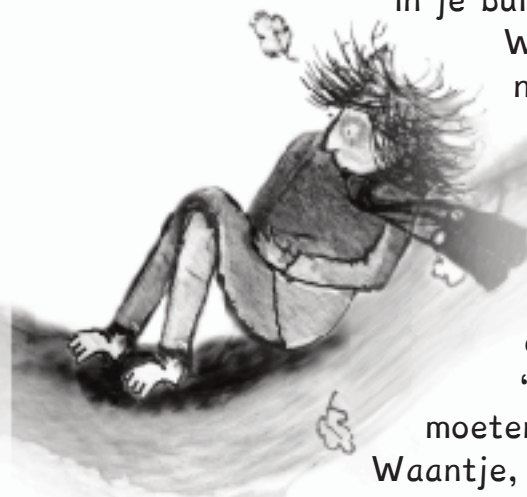
‘Is er gevaar?’ vraagt Rader, die ongerust is.

Waantje weet het niet.

‘We moeten niet naar de nietmachine,’ zegt Tamme, die een beetje bang is aangelegd.

‘Juist wel!’ zegt Rader. ‘We moeten weten of hij gevaarlijk is. Kom, Waantje, ga mee!’

De Horizonnetjes lopen tot ze door de mist bijna niets meer kunnen zien. Waantje raakt achterop, maar niemand merkt het. Opeens torent de bek van de nietmachine boven de Horizonnetjes uit.

‘NIET aanvallen, NIET doen!’ gilt Moffel.

‘Ik wil NIET opgegeten worden!’ schreeuwt Diedaar.

‘Je mag ons NIET gevangennemen,’ brult Tamme.

De machine doet helemaal niets. Hij staat de Horizonnetjes alleen maar gapend aan te kijken. Waantje is nu ook aangekomen. Ze staat achter alle anderen, met haar handen op haar buik.

Opeens weet Rader hoe het werkt. Hij recht zijn rug en schraapt zijn keel.

‘Beste Horizonnetjes! Dit is een niet-machine. Alles wat je niet wilt, zal hij ook niet laten gebeuren. Je schreeuwt het even in zijn bek, en dan gebeurt wat je niet wilt niet,’ verklaart Rader plechtig.

De Horizonnetjes zijn er stil van.

‘Is er misschien iemand die iets niet wil?’ vraagt Rader.

De Horizonnetjes schuiven heen en weer. Dan zegt Tamme zachtjes: ‘Ik heb last van wintertenen, die wil ik eigenlijk wel kwijt.’

De Horizonnetjes kijken allemaal tegelijk naar Tamme, die verlegen wordt en een kop als een boei krijgt.

‘Trek je schoenen uit,’ zegt Rader, ‘dan zien we meteen of het werkt!’

Tamme bukt zich. Als hij zijn schoenen en sokken heeft uitgetrokken, krijgen de Horizonnetjes de slappe lach. Zijn tenen zijn roodpaars. En ze wijzen ook nog eens de lucht in. Tamme wordt nog roder.

‘Recht voor de bek staan,’ zegt Rader serieus. ‘En dan schreeuwen.’

Tamme gaat staan en concentreert zich. Dan zegt hij: ‘Ik wil geen wintertenen.’

‘Noem je dat schreeuwen?’ vraagt Rader. ‘Hup. Schréeuwen. Je wilt die winterdingen niet meer!’

Tamme slikt, maar haalt dan heel diep adem. Hij gaat iets dichterbij de niet-machine staan, zodat de anderen zijn gezicht niet kunnen zien. Zo hard als hij kan schreeuwt hij: ‘Ik wil GEEN wintertenen! Ik wil het NIET meer!’

Iedereen is stil. Ze wachten. Maar er gebeurt niets.

De wintertenen zitten Tamme al een tijd dwars. Ze jeuken heel erg. Hij houdt het niet meer en bukt zich om eens goed te krabben. Tamme krabt en ziet de kleur van zijn tenen veranderen. Hij krabt gewoon door. En terwijl hij dat doet verdwijnt al het rood!

‘Het werkt!’ roept hij. ‘Het werkt!’

De Horizonnetjes juichen. Wat een geweldig apparaat!

‘Nog iemand anders die hem wil uitproberen?’ vraagt Rader.

Waantje stapt naar voren.

‘Ik wil geen pijn in mijn buik.’

‘Maar dat is misschien je voorgevoel,’ zegt Rader.

‘Dat wil je toch niet kwijt?’

Waantje weet niet zeker of het haar voorgevoel is of niet. Maar ze wil er wel zeker van zijn dat ze de Horizonnetjes kan blijven redden. Misschien trekt de pijn in haar buik zo wel weg. Dus laat ze de niet-machine nu maar zitten. Ze kan er altijd later nog een keer heen.

Toekelidoekeli is gevaarlijk. Toch?

Als Toekelidoekeli 's morgens in de spiegel kijkt, schrikt hij zich een hoedje. Zelfs als hij zichzelf van tevoren waarschuwt dat hij gaat kijken, krijgt hij een schok van schrik. 'Huh!' roept hij uit. En dan: 'Rustig maar, je bent het zelf!'

Toekelidoekeli woonde in de gewone wereld in een dorp. Maar niemand vond hem een eng monster. Dat maakte hem verdrietig. En toen gebeurde er iets ergs. Een snotjongen lachte hem keihard uit en zei dat hij zijn oma veel enger vond. Toekelidoekeli was tot in zijn heel grote grote teen beledigd. Het was genoeg geweest. Hij pakte zijn spullen, deed ze in een knapzak en verhuisde naar de Horizon. Daar stond nog een meertje leeg. Hij trok er meteen in, hij vond het er prachtig. Nog dezelfde dag zette hij een bordje aan de noordkant:

Toekelidoekeli heeft zichzelf ook getekend. Met waskrijt. Niet dat het lijkt, maar dat komt natuurlijk doordat hij nooit lang in de spiegel kan kijken omdat hij dat te eng vindt.

De Horizonnetjes komen om de beurt kijken naar de nieuwe meerbewoner. Dan laat het monster zijn kop langzaam tevoorschijn komen en spuit water uit zijn gigantische neusgaten omhoog. Hij denkt dat hij op zo'n manier reusachtig gevaarlijk overkomt. Alleen merkt hij niet dat de Horizonnetjes het prachtig vinden, want dan is hij al weer weggedoken, in zijn poten wrijvend omdat het schrik aanjagen zo goed lukt, hier op de Horizon.

Toekelidoekeli trekt wat baantjes om af te vallen. Dat doet hij altijd heel vroeg. In de ochtend vindt hij zijn buik te dik. Maar in de middag vindt hij snoep te lekker. Dus dat schiet niet echt op.

Terwijl Toekelidoekeli zo druk heen en weer zwemt, wordt Diedaar even verderop wakker en rekt zich uit. Voor, naast, op en onder zijn bed liggen ballen. Hij wil later een beroemde voetballer worden.

Vandaag gaat Diedaar een kijkje nemen bij de nieuwe bewoner van het meer. Hij springt uit zijn bed, trapt een paar ballen tegen de muur, kleedt zich aan en gaat eropuit. Als hij met zijn voetbal door het bos dribbelt, beweegt er opeens een struik. Diedaar schrikt en trapt de voetbal met een harde schop de bosjes in.